لیکوال : افتخار الله افتخار
بې کوره پیغله
لنډه کیسه
Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

نوم   بې کوره پیغله / لنډه کیسه

لیکوال   افتخارالله افتخار

ایډیټ   ا.ر افتخار

کمپوز   ا.ر افتخار

پښتی ډ.ن   ا.ر افتخار

بیا کتنه   واجد منګل

تاریخ   19.09.2023

واټساف   00989908400450

https://t.me/Aftekharullah_Aftekhar

په خپل نوم د خپرولو حق هیڅوک نه لري حقوق له لیکوال سره خوندي دي

زما نشرې شوي کیسي

١ رنډی / لنډه کیسه

٢ سپیڅلي ښځه / لنډه کیسه

٣ ماته منظوره ده / لنډه کیسه

۴ د ښځي خور سره / لنډه کیسه

۵ بې کوره پیغله / همدا اثر

إن شاء الله دا لړۍ به جارې ساتم ستاسي د مینې او پښتنو ته د سمو لارښوونو لپاره زه به همیشه قلم د خیر لپاره پورته کوم...

قلم تـــه ځای افتخار زړه کې ورکه

دایره یې کور کې له ټوپکه تاؤ کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

((خپل ګران کشر ورور جمال ناصر شيرخان ته))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رواجونو ښکار شوې

هاغه پيغلې چې د مينې او رواجونو ښکار شوې دي، حقيقت دا دی چې دوی ژوند په اوږه بار ګرځوي. پښتو او غيرت ورته په خوله د شهادت ګوته نېغه اېښې. که غږ يې وويست، يا شرم دی، يا مرګ. خو دا د پښتون قانون دی. ګنې اسلام حق ورکړی چې د خپلې خوښې نکاح تر لاسه کړي.

کيسه به يوه پيغله له ډېرو کندوکپرو تېره کړي خو بيا هم... د ژوند په مزل کې هر قدم بايد ډېر په سوچ او فکر اوچت کړو. هسې نه چې سبا هره پيغله د صدرا غونډې بې کوره شي او دا يواځينی قدم دی چې نهه نوي فيصده له خطر سره مخ دی خو زه تنها ګناهګاره صدرا نه بولم، دلته د همت غونډې ځوان هم بې همتي کړې. د پلار غونډې شان د لور په سر پيسې اخلي. د خاوند غونډې مرتبه په کلي کې د سړيتوب نوم نه لري او د ورور په شان قوت د خور...

له کيسې مې يو هدف نه دی چې تاسې يې تر لاسه کړئ. دلته راغلي ياست نو کيسه دقيق ولولئ! که کومه کمي په نظر درغله، نېغه يې را په ګوته کړئ! او که څه مثبت نظرونه لرئ، هم نغد را وغږيږئ.

بې کوره پيغله نوم مې ځکه خوښ کړ چې زه زيات له داسې پيښو سره مخ شوی يم خو تر شا يې يوه وجه نه وي نو ځکه مې د همدې عنوان لاندې، پاڼې له زړينو کرښو ډکې او ستاسې مخې ته مې راوړې. ياده کيسه مې صرف په دوه مازيګرو کې پای ته رسولې. سره د ډېرو مصروفياتونو، اوس به ته فکر کوې چې افتخار لږ زيات ونه غږيده. سمه ده! همدلته قلم ږدم خو زه زيات نه يم غږيدلی...

دا ته محترم او دا بې کوره پيغله.

ستاسې خوږ ورور

افتخار الله افتخار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورستۍ جوړه جامې يې په تناب واړولې، لامده لاسونه يې خپلې لوپټې کې تاو کړل، بېرته راغله، لګن يې د لرګي زينې سره د کوټې ديوال ته سرچپه تکيه کړ. چالاکه کوټې ته ننوته، بېرته يې شا ته وکتل، د کورنۍ غړي يې په داسې حال کې نه و چې دې کوټې ته دې راشي.

تيزه لاړه د شمشي بيټرۍ نه يې موبايل له چارجره راواخيست، د زوړ صندوق خواته يې په پخواني بالښت ډډه وهله، پښې يې په نرۍ توشک وغزولې، د موبايل ډيټا يې خلاص کړه، سيده واټساف ته لاړه. سترګې يې خلاصې پاتې شوې:

ـ اففف دومره مسجې(پيغامونه)! اوهو هيمته! ته خو سم ليونۍ يې.

د همت صفحې ته ننونه. د پيغامونو لوستل يې پيل کړل:

ـ زه د نورو هلکانو غوندې نه يم. وګوره کال برابرېږي ما تاسره دوکه کړې؟

ـ بس زما همدا ورورستۍ پرېکړه ده. که په ربښتيا مينه راسره لرې، نو نن ماښام ته راوځه، زه دې د سرک په سر انتظار کوم.

ـ او که را ونه وتې، نو ته ما سره هسې وخت تيروې. مينه نه کوې راسره. زه درته له سره تېر يم او ته مې کيسه کې نه يې...

داسې يې پرله پسې څو پيغامونه ولوستل، د صفحې بره سر ته يې وکتل، د همت واټساف انلاين و.

بيرته يې وليکل ورته:

ـ ګرانه! قسم دې چې مينه درسره لرم. ته ولې په ما شک کوې؟ ها؟

له هغې خوا سمدستي وايس(غږيز پيغام) راغی:

ـ که دې مينه کوله، دا دې يوه مياشت کېږي چې درته وايم را ووځه. نور مې راپورې ملګري خاندي. وايې ساعتيري کوي درسره! ته هيڅ په ما غيرت نه کوې، مينه کې هر څه جايز دي خو داسې ښکاري چې ملګري مې ربښتيا وايي. زه بايد نوره خودکشي وکړم، ځکه ته ما سره وفا نه کوې.

د خبرو په ورستۍ پړاو کې لږ جذباتي شو.

دې خبرو يې د صدرا مړه احساسات په خوځښت راوستل، تيره هفته ورياده شوه؛ چې د تنور سر پيغلو ملګرو يې خنداګاني ورپورې کولې. پيغور يې ورکاوه چې پلار دې سګوان ته ورکړې يې. د مازيګر نه ونيسه تر نيمې شپې پورې په کلي کې سپي جنګوي. سترګو کې يې اوښکې ډنډ شوې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا یې نظر تېر کړ، د سکرین په لاندې برخه یې بره ګوته کش کړه، په غبږيز پیغام کې یې ورته وویل:

_ سمه ده ګرانه! غوسه کېږه مه! مړه دې ستا دښمنان شي. خو دا راته ووایه چې ستا کورنۍ به ما ومني او که نه؟

همت یې غبږيز پیغام ته د ښکلولو سټیکر(د احساس ځرګندولو نښه) ورکړه، غبږيز پیغام ورته راغی:

ـ واه! واه! واه! قربان دې شم صدرو! تا خو زه وګټلم. هیڅکله مې یقین نه کیده چې ته دې مینه کې دومره قربانۍ ورکړې... او کورنۍ سره مې غبږیدلی یم. هغوی مشکل نه لري. اوس راته وخت ښایه! کله ما لپاره خپل کور پرېږدې؟

صدرا په کیبورډ(لیکمن) باندې ګوتې کینودې خو لړزې نیولې وې:

ـ سبا ماښام زمونږ د کلي نه وړاندې، د پاخه سرک سره نږدې پایې ته راشه. دلته ډېر ځوک نه وي.

له دې ورسته دواړو سره ساعت ـــ نیم ګپ شف ولږو. که څه خولې په صدرا روانې وې، د همت په ډاډ وچې شوې...

وخت د هیچا انتظار نه کاوه. که پوهه یې لرله، ګټه یې ترې اخیسته او که ناپوهه و، ساعت یې تیروه. خو ګټونکي ساعتیري نه دي.

وخت همدا چغه وهله خو پښتون پرې غوږ کوڼ کړی و!

لمر د ځمکې په اخیر کې سر ښکته کړ، تیارې را خپرې شوې خو لمر د پښتون غوندې نا امیده نه و. وخت یې ونیو خو سهار یې بیا سر را اوچت کړ. دنیا ته یې ځان وښود. که ولویدم، سبا بیا پورته کیږم. همدا پیغام لمر ټولې نړۍ ته ورکاوه خو پښتون بیا بیلچه په اوږه کړه. په زوی یې غږ وکړ: نن ښوونځي ته مه ځه! د دیرې د لښتیو پولې را وریبه! خلک پکې غواګاني څرۍ. ور یې بند کړ، له کوره ووت...

صدرا په منډه لور او د وښو ځادر یې ورور ته راوړ:

ـ د پلار خبره منه وروره.

ورور یې وویل: نه! زه مختب(مکتب) ته ځم ګني ناکام به شم.

مور یې ورغږ کړ:

_ ځه پولې را وریبه. مالیم (معلم) صیب ته به دې ډوډۍ وکړو، کامیاب به دې کړي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې خبرې په اوریدو يې لور او څادر د صدرا له لاسه واخيستل او په خندا له کوره ووت.

صدرا جارو را واخيسته، ټول انګړ يې پاک کړ. نيمګړي پاتې کارونه يې د کور تمام کړل. د هر کار کولو ورسته يې ځان موبايل ته رساوه. همت ورته ويلي و چې سر له مازيګره راوځه. زه دې په طمعه ناست يم. خو دې ورسره دومره زر نه منله. ويل يې چې لږه تياره شي او د ماښام جمعې ته خلک روان شي، بيا ميدان خالي کيږي. هله...!

صدرا ځان پوره امده کړ. آن هاغه لارې يې هم صافې کړې چې د تګ په وخت يې ورته مخه نيوله... هوښياره جينۍ وه خو بې ځايه مينې پښه وښويوله.

خو همدې يې فکر خراب کړی چې پلار مې د څو پيسو لپاره ولې زه داسې هلک ته کينولم چې ټول کلي کې د سګوانۍ نوم لري...؟

د وخت په تيريدو سره انتظار پای ته ورسيد. د ماښام اذانونو فضا ونيوله. پلار يې جماعت ته روان شو. صدرا شکر په دې ادا کولو چې مشر ورور يې ښار کې کار کاوه. مور ته يې د اودس لپاره لوټه ډکه کړه او نور يې ځان جوړ کړ. کوچنی ورور يې چې مازيګر د لوبو لپاره تللی و، بيا نه و راغلی. نو دا ورته تر ټولو ښه موقع ښکاريده. مور يې په لمانځه ودريده.

خپله يې تور حجاب، په بله کوټه کې له ځانه تاو کړ، موبايل کې يې همت ته پيغام پريښود:

ـ بس دا دی درغلمه! چې کوم ځای مې درته ښودلی، هملته ولاړ اوسه.

هغه يې پيغام ته په جواب کې وويل:

ـ له څه وخته ولاړ يم، ته صرف را ووځه.

د صدرا مخ ګرم شو، رنګ يې تغير وخوړ، د زړه زربان يې خپله اوريدل. د کور له دروازې يې شاته وکتل، قدم يې بهر کړ، مخ يې ترې وګرځاوه، چابکه روانه شوه.

کوڅه کې يو – نيم کس غلي غلي ورکتل خو د چا هم خيال نه کيده چې څه روان دي؟ ببرته به خپل کار پسې روان و.

شل دقيقې يې پياده لار ووهله، اخېر د همت څنګ ته ورسيده.

همت د صدرا په ليدو يې، له پښو ساه ورکه شوه، د ولاړ موټرسايکل په توله يې لاس کيښود، له خولې يې په هيجاني حالت کې ووتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته په رښتيا راغلې؟؟

صدرا ساه واخيسته:

ـ هو! خو بايد دلته په طمعه نشو. څه چې څو. باقي خبرې به په لاره کو. زه ډيره ويريږمه همته!

همت په دواړو لاسونو سر ونيو، ځای په ځای، لکه د بې سوره وچورليد:

ـ اوهو ته ليونۍ يې ها؟ زه تا چرته يوسمه ها؟ وګوره فکر کوم ساه رانه وځي. په ما څه چل کيږي. د بدن يو غړی مې په واک کې نه دی. دا خو دومره وړه خبره نه ده. شاوخوا يې وکتل څوک نه و.

د صدرا له سترګو اوښکو حرکت پيل کړ:

ـ دا ته څه وايې؟ زه خو ستا په مشوره راغلې يمه. تا ويل کور کې مشکل نشته او...

همت يې خبره ونيوله:

ـ هې بس که د ليونۍ لورې! ما خو ګف ګټله. دا تيښته ولاکه دومره وړه خبره وي او زما يقين هم نه کيده چې ته دې داسې کم اصل کار وکړې.

صدرا د ځپيړې لپاره لاس پورته کړ:

همت وويريد. لکه په ټوپک يې چې ولې. شاته شو، بيا يې ورته لاسونه جوړه کړه:

ـ خير دی همته! دا وخت زه ډيره مجبوره يمه. زه تا نه هيڅ نه غواړم. صرف له ځان سره مې بوځه او ومې ساته. بس همدومره.

همت لاسونه څنډل، سوچ يې وکه خو کامياب نشو:

ـ ګوره صدرو! زه ملامت يم، منم خو نه راسره تا کور کې مني او نه دا سپک او بې لارې کار. زه درنه ځمه. ته واپس کور ته لاړه شه. اوس هم وخت نه دی تللی.

صدرا ورته ډير مايوسه مايوسه کتل:

ـ همته زه ګاونډيانو او خپلوانو کره هم بې اجازته نه يم تللې. بيا خو دا ډير لوی کار دی. ما بې مرګه نه قبولي. خير دې ما له ځان سره بوځه.

همت له جيب نه کيلياني راوويستې، د موټرسايکل خواته روان شو:

ـ زه دې له ځان سره نشم بولی. دا دې زه درنه لاړم چې په بله لانجه وانه وړم. عمومي سرک دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټرسايکل يې چالان که.

صدرا ورمنډه کړه، پښې يې ونيولې، زارۍ يې ورته وکړې خو هغه يريدلى و. دا هر څه ورته ټوکې ښکاريدې خو داسې نه وه، پوره خطر وه.

ګېر يې ورکه، په ضرب د څو ثانيو کې له سترګو پناه شو.

دې ډيرې اوښکې توى کړې. د ژوند په ميدان، په مخکې او ورسته تګ ناکامه ودريده، له ډيرې تنهايې او ژړا ورسته يې فکر وکړ.

که واپس کور ته ځم، ژوندۍ مې نه پرېږدي. پلار مې دهکان سړى دى. تربوران به ورته وايي؛ په ډيران يې ښخه کړه. دا به د غيرت په جزبو هماغه کار کوي چې څوک څه وايي ورته، او بيا خو د سګوان خاوند نه هم د سړيتوب طمعه نشته...

په درى لارې کې ولاړه وه. يوه لار ښکته، بله پورته، يوه کلي ته تللې وه. پورته يې لس شل قدمه واخيستل. هلته يې موبايل چالان د سرک په غاړه کيښود.

حرکت يې په لاندې لار پيل کړ. که اوس راپسې څوک راشي نو فکر به کوي چې پورته تللې او موبايل ترې دلته لويدلى. هغوى به په دې دليل ټول بره لاړ شي. ګوندې کوم کلي ته تللې. نور مې هسې هم ژوند ابو واخيست...

قدم يې د ښار په طرف کوږ کړ خو د سرک نه ډېر لرې فاصله کې، چې کوم کليوال موټروان يې ونه ګوري، زر او سل فکرونه يې ذهن نيول خو يو هم ښه نتيجه نه ورکوله. په کړي کار دومره پښيمانه وه چې حد يې نه و.

پنځه – شپږ ساعته مزل ورسته يې د ښار رڼاګانې، له نيږدې وليدې. شاوخوا يې نظر تېر کړ، څه نه ښکاريدل. له کوچنيو تيږو په ډکه ځمکه يې سر کيښود. ستړيا، ويرې او بې خوبۍ يې ډيره زر د خوب نړۍ ته يوړه.

خو ويرونکى خوب يې وليده. د يوې چغې سره نېغه را پورته شوه. شاته يې وکتل، لمر سترګکونه وهل. بيرته يې د ښار په طرف مخ کړ، شونډې يې د ژړا له لاسه نرۍ نرۍ کيدې. فضا يې له خولې يوه ټپه واوريده.

د سحر لمر پر غرو را جګ شو

ژونده اوږو ته مې را خېژه چې دې وړمه

ويستلى حجاب يې په ځان بيرته برابر کړ، قدم وهنه يې پيل کړه. ساعت – نيم پس ښار ته داخله شوه. حيرانه وه چې کوم خوا لاړه شي؟ څه وکړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شين سهار وه. ګڼه ګونڼه هم کمه ښکاريده. د يو دوکان مخې ته، د لارې په سر کيناسته، سترګې يې بره نه پورته کولې چې څوک پکې اوښکې ونه ګوري. ناڅاپه يې مخې ته يو لسګون ولويد، زړه يې درزا شروع کړه، وويريده، خپل کور ور ياد شو. زړه يې وه چې په چغو چغو وژاړي خو ځای مناسب نه وه. لړزې اخيستی لاس يې لسګون خواته حرکت وکړ چې بل لسګون پرې را پرېوت. زر يې بيرته شاته کړ.

تر څنګ، لږه فاصله کې، يو څو ځوانانو د ريړې واله نه وريجې خوړلې. د هغوی غږ يې تر غوږ شو

ـ وګوره حجاب يې نوی دی. سوالګره نه ده. بل کار ته راوتې!

ـ ههههه نه! نه! سوالګره ده، ګني دلته نه کيناسته.

دريم ځوان وريجې وخوړې، کتابونه يې له ريړې راپورته کړل، دوی ته يې جواب کې وويل:

ـ چې نيک ګمان نشی کولائ، نو شک هم مه کوئ! او مه ورسره کار لرئ. دا د ژوند اصول نه دي.

پيسې يې وريجو واله ته ورکړې، روان شو. دواړو ځوانانو سترګې ښکته کړې.

صدرا پيسې را واخيستې، له ځايه پورته شوه، زړه کې يې وويل:

ـ د څومره ډېرو انسانانو منځ کې دا ځناور څوک نه پيژني، ځکه چې لباس يې د انسان دی خو دننه مکمل وحشي دي...

فکر يې وکړ چې د سوال نه بهتره لار نشته خو حجاب مې نوی دی او مخې ته شپه را روانه ده. چرته به ځم؟ د ښار په يوه بله کوڅه ور دننه شوه، ځکه دلته انسانان وو خو لږ کم په نظر راتله. د کوڅې کونج کې يې يو نانوايي واله دوکان وليد، تيزه ورغله، ډوډۍ يې ترې را واخيسته خو ښه و، هغوی څه ونه ويل. شاوخوا يې کتل، په يو کوڅني سوالګر يې نظر پريوات، تر څنګ ورغله، نيمه ډوډۍ يې ورکړه، سر يې ور ښکته کړ ورته يې وويل:

ـ د ورځې څو پيدا کوې؟

هغې له ډوډۍ کپ تاو کړ:

ـ سل، يو نيم سل، دوه سوه همداسې...

ـ او شپه چرته کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خپل کور کې. نور چرته!

صدرا نيغه جټکه وخوړه، کوچنی يې له څنګ تير شو، له ځان سره يې وويل:

ـ څومره بختور دی! خپل کور لري که سوالګر هم دی، بايد شکر وباسي. زما غونډې خو بې کوره نه دي.

نيمه ډوډۍ يې موټې کې تاوه کړه. وږې وه، خو زړه يې نه کيده.

تر مازيګره در په دره وګرځېده. يو څو روپۍ يې هم لاسته راوړې وې خو له دې ښار يې نوره کرکه کيده. په هرو لسو کسان کې يې اته کسه د هوس تږي و.

د ښار له ګڼې ګونې لږه لرې شوه. دلته اکثره کوڅې خالي خالي ښکاريدې. نور يې په پښو کې هم دمه نه وه. ټوله ورځ يې حجاب کې پټ مخ، ځورولې. زړه يې پکې تنګ وه خو مخ يې نشو ښکاره کولای. د لويې ناولې ويالې په سر په نيم متر پوخ ديوال کيناسته، فکر واخيسته، د بل انسان شتون يې حس کړ، ناڅاپه يې له ويرې لړزه وخوړه، سترګې يې پورته کړې.

تر څنګ ولاړ ځوان د هوس په انداز وويل:

ـ له ډير وخته درته ګورم. راځه ماسره اتاق کې يو څو ملګري دي. ښې پيسې به هم درکړو.

صدرا يې په ليدو حيرانه ودريده، له پښو يې ساه وخته. همداسې يې سترګو ته ورته ځير ځير کتل...

ځوان بيا وويل:

ـ لکه چې ستا هم زړه دی. د هرې ويرې بې غمه اوسه. دوه ملګري راسره دي. ستا چې څنګه زړه وي، هماغسې به کو.

د صدرا له سترګو دومره اوښکې، هاغه وخت نه وې لويدلې چې همت پريښوده. لکه دلته، دا ليدل ورته خوب ښکاريده. همداسې يې څيرې ته ورته ليدل.

په ځوان شيطان غلبه وکړه، يو دم يې جينۍ له لاسه ونيوله.

صدرا لاس ته وکتل، بيرته د نظر پورته کولو سره يې لاس هم پورته شو او دومره دروند يې د ځوان مخ ته راواچو چې په ټول ژوند کې به دا څپيړه هيره نه کړي.

هغې يې لاس خوشې کړه، شاوخوا يې وکتل، سر يې ښکته کړ، روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صدرا دواړه لاسونه مخته ونيول او ښه په چغو چغو يې وژړل. کاش! چې پلار وژلې وای خو دې حالت سره نه وی مخ.

لاندې يې وکتل. د وياله غاړې نه يې لوټه راواخيسته، همدې نيم متري ديوال ته د پښو په څوکو مخامخ کيناسته. لوټه يې د ديوال په مخ کيښوده، له سترګو يې اوښکې ولويدې، لوټې ته يې حرکت ورکړ، ويې ليکل:

ـ دا هاغه سپيڅلی ښار دی چې يو ورور پکې د خپلې خور نه د زنا طلب وکړ.

او دا بيا هاغه ځوان دی، که خبر شو چې خور يې تښتيدلې يا به خودکشي کوي او يا به ليونی کيږي. څه عجيب تمثيلونه دا پښتانه کوي!

پاتې لوټه يې په موټې کې خاورې کړه، نيغه پورته شوه. همت ته يې زړه کې ښې ښيراوې وکړې. نور يې د ژړا له لاسه ستونې درد کاوه. په لويه کوڅه کې يې تنها قدم وهل پيل کړ.

فکر يې بل خوا لاړ، چې پلار مې ولې تر اوسه ورور نه دی خبر کړی؟ ايا د دې په خاطر چې کلي کې اوازه خپره نشي...؟ ای هې پلاره! ستا لور خو، ته ټول قام او کلي ته ټيټ راوستې. ما ولې ځان وژنه ونه کړه...؟

همداسې سرګردانه روانه وه. له کوڅې، د ښار ګڼې ګوڼې ته داخله شوه. مازيګر لمونځ په قضا کيدو وو. د سرک په منځ يې يوه ښځه د درې ماشومانو سره وليده. شاوخوا يې نظر تير کړ بيا نيغه د سوالګرې تر څنګ ورغله، خوا کې يې د پښو په سر ورته کيناسته:

ـ تروريې ته د شپې چرته ځې؟

خيرنې ښځې ماشوم ته پکې وواهه، مخ يې تاو کړ:

ـ کور ته ځم نور چرته لاړ شو؟

صدرا زړه کې خوشحاله شوه چې ځای خو مې پيدا کړ. بيا يې ترې پوښتنه وکړه:

ـ تروريې! زه د شپې ځای نه لرم. ما خپل کور ته له ځان سره بوځې؟

خيرنې يو دم لاسي پکې په ځمکه کيښود. په دواړو لاسونو يې خبرې شروع کړې:

ـ ته په ما رشخند وهې؟ ته دې لباس ته وګوره! سمه ناوې ښکارې. ځه پاسه تنګوه مو مه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

صدرا یې دواړه لاسونه ونیول، قسمونه یې ورته وکړل چې ځای نه لرم. خپله ټوله کیسه یې ورته تېره کړه، خیرنې ښځې سمدستي خپل څادر راټول که، دوه ماشومان یې خپله راوخیست او یو یې دې ته ورکړ، ورته یې وویل:

ـ چې داسې ده راځه چې خپل کور ته دې بوځم.

ښځه خوشحاله ښکاریده خو دا مخکې او صدرا ورپسې. له ښار په څنډ په ډېرو ډېرانونو، دپاسه د یو کیمپ کوڅې ته ننوتل. د کوڅې سره نږدې یې دروازه ووهله. یو پوخ عمر سړی چې غټه باډې یې لرله، ور خلاص کړ.

خیرنې ښځې ورته وویل:

ـ اخوا شه لار پرېږده غټ سریه!

سړي د صدرا په لیدو ژبه په شونډو کې تاوه کړه. یو څلور قدمه پس خیرنې ښځې، ماشومان په انګړ کې له لاسه خوی خوشې کړل. هغوی له ځمکې سره ولړېدل. چغې یې کړې.

صدرا یې دې کړو ته حیرانه شوه. خپل غېږ کې یې ماشوم ته وکتل، بیا یې غږ تر غوږ شو:

ـ شموکۍ راشه! دا ناولي دې سمبال کړه. له کوټې نه دوه پخې پیغلې راووتې داسې ښکاریدې له په ټول ژوند کې یې چې خندا نه وي کړي، رامنډه یې کړه. یوې د صدرا له غېږ ماشوم واخیست او بلې له ځمکې دوه پورته کړل.

دواړه د ماشومانو په ښکلولو شروع وکړه. بېرته په منډه کوټو ننوتې.

صدرا د لوی انګړ منځ کې، حیرانه ولاړه وه. خیرنې ښځې په صدرا غږ کړل:

ـ هې جینۍ! دلته دننه راشه.

غږ سره یې په نه زړه کوټې ته دننه شوه. ګوري چې بل د عمره پوخ سړی، چې تازه یې په ګیره کې سپین راغلي وو، کټ کې ناست دی او خیرنه ښځه د دیوال خواته لباس بدلوي. صدرا چې دا حالت ولیده، سترګې یې غټې غټې راووتې. بېرته په منډه په وتو شوه چې سړي پرې غږ کړل:

ـ بهر مه وځه!

ځای په ځای ودریده

خیرنې ښځې ورته مخ راتاو کړ. په داسې حال کې چې پرتوګاښ یې غوټه کاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ جينۍ دا خپل کور وګڼه او هر څه خوره سکه(څکه). سرف (صرف) شپه په دغه کټ کې کوه. اشاره يې د سړي خواته وکړه.

سړی رانيغ شو، په صدرا رپ ولړيد، تر څنګ يې راغی، حجاب يې ورته له مخ لرې کړ.

يو دم خندا ونيو، شاه يې ورته راواړله.

صدرا فکر وکړ چې اوبو اخيستی، هر څه ته لاس اچوي. لکه چې ژوند مې د ځناورو په کور شو او اوس له پيښې تيښته نشته، نه راسره بله لاره. ماته خو قدم په قدم نوی غم همت راکړ. الله دې خوشحالۍ پسې ړوند کړه! او پلاره! که تا چرته پيسو ته نه وي کتلي نو د سړي زوی ته به دې ورکړې وای...

سړي بيرته مخ راتاؤ کړ:

ـ جينۍ! له ننه پس، ته د دې کور مالکه يې.

خيرنې ښځې خوله خبرې ته جوړوله چې ده پرې غږ کړ:

ـ خاموش!

هغې نه کړې خبره، هيره شوه. بېرته يو – دوه قدمه شاته لاړه.

صدرا يې له ولو ونيوله، تر ډبل بيټ يې بوتله، يوه شيبه ولاړ و. بيا يې د ناستې ورته وويل، هغه کيناسته.

سړي ډېر په طبعيت خبرې شروع کړې.

ـ جينۍ! دلته چې څوک ويني، له دې ټولو ستا غوندې لار ورکه وه. دلته په امن خلک نه راځي، نو زه ډاډه يم چې لار درنه ورکه ده. تر ماښام به نور ماشومانو او جونې هم راشي. تقريباً لس پنځلسو ته رسيږي. دا زمونږ کاروبار دی، خو ته زړه مه خوره. تا بهر سوال کولو ته نه ليږم. ته ماسره همدلته پاتې کيږه. صرف زما زړه ساته او د دې سوالګرو حساب، هر يو چې پيسې کمې راوړلې، هم يې مور ته سزا ورکو، هم يې بچو ته. نو دوی ناکام دي چې ښار کې د خلکو پښو ته ولويږي، تېښته هم نشي کولای. ټول مې دم کړي، او نه چاته حال ويلی شي. اوس دا ووايه! ته خو کومه ستونزه نه لرې؟

صدرا لکه د بوت خاموشه ناسته وه.

بيا يې پرې په اوچت اواز غږ وکړ:

ـ ته خو به کومه ستونزه نه لرې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

صدرا جټکه وخوړه، د نه په معنی يې سر په چټکۍ سره وخوځاوه. بيا يې ورته په ولې لاس وټاپاوه:

ـ ښه دا خو راته ووايه چې ته څوک يې؟

د صدرا شونډې وخوځيدې :

ـ يوه بې کوره پيغله!!!

سړی مخ، خيرنې ښځې ته تاو کړ، په اشاره يې ورته وويل: ـ بهر ووځه او ور هم ځان پسې بنده کړه!

خيرنه ښځه راووته، ور يې بند کړ. ورستۍ غږ يې له کوټې واوريد:

ـ ځه نو حجاب لرې کړه ته به هم ستړې يې چې لږه دمه واخلو.

پای

ايران/ تهران شهريار

مينه مننه او درنښت

په ټوله شوشل ميډيا مې په لاندې ادرس پيدا کولای شئ

Aftekharullah Aftekhar

https://www.facebook.com/aftekharullah.jan?mibextid=ZbWKwL

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library